

sjællandske Jernbaneselskab, end den ellers vil være istand til. Derfom Staten indfører nyttige og gavnlige Reforme i Jyen og i Syfland, derfom den indfører hyppigere Tog og lavere Taxter, vil der af den offentlige Mening blive lagt en faadan Vægt paa, at noget Lignende bliver gennemført i Sjælland, og udøvet et faadant Tryk for at opnaae det, at det vil være vanffeligt for det sjællandske Selskab at modtaae Trykket; et faadant Tryk vil sandelig ikke finde Sted, derfom det er en privat Forpagter, der overtager de jydsk-syenske Baners Drift, om det endog ikke er det sjællandske Selskab selv, der overtager den. — Jeg maa derhos gjentage, hvad det ærede kongevalgte Medlem, som sidder foran mig (Fischer), nys gjorde opmærksom paa, at det vil være en overordentligt uheldig Mellemtilstand, der vil komme tilstede fra det Dieblif, at Staten har overtaget Banerne, og indtil det ventede Tilbud om en Overtagelse af Driften i Forpagtning, hvis Form vi endnu slet ikke kjende, kommer. Det maa dog være klart, at det vil være en høist utaalelig Tilstand for Staten, i nogle Maaneder at skulle drive Banerne og indrette Alting med den Bevidsthed, at det om en ganske kort Tid kan være forbi. Vil man støtte Regjeringen i denne Sag, troer jeg derfor sandelig, at man enten maa komme til at erklære sig bestemt for Statsdriften, eller at erklære sig bestemt for det Forslag, som Regjeringen har stillet. At stille sig vaklende imellem begge Dele, at overlade hele Ansvaret til Regjeringen og sige til Regjeringen: „Regjeringen kan drive Banerne, indtil den faaer en Forpagter“, vil i Virkeligheden være det Samme som at sige: „Vi ville ikke en Statsdrift, men vi ville en Forpagtning“, og Regjeringen vil jo derved være saa godt som nødsaget til, saasnart den paa en nogenlunde taalelig Maade kan komme bort derfra og over til en Forpagtning, da at slippe Driften. Men, at der skulde frembyde sig nogen taalelig Maade, hvorpaa dette kunde skee, at der skulde frembyde sig et nogenlunde antageligt Tilbud i dette Dieblif, hvor det hele Anlæg endnu er under Udførelse, og hvor det endnu ikke er muligt at oversee, hvilken Betydning det kan faae, det vilde jeg ansee for i allerhøieste Grad usandsynligt.

Krieger: De almindelige Betragtninger, som efter min Formening have stor Betydning ved denne Sags Afgjørelse, have jo været saa bestemt fremhævede ved Sagens første Behandling, at jeg ikke finder nogen tilstrækkelig Dpfordring til at komme tilbage dertil. Jeg vil derfor i saa Henseende kun sige, at jeg heller ikke under Forhandlingerne idag har hørt Noget, hvorved jeg er bleven rokket i den Grundanskuelse, at der her er Spørgsmaal om at indlede, om paa en meget betænkkelig Maade at indlede en væsentlig Forandring i de Hovedsynspunkter, som Rigsdagen hidtil med Bestemthed har fastholdt i Henseende til Spørgsmaalet om Jernbanernes Drift. En saadan Forandring er — det tillod jeg mig sidst at fremhæve — altid mislig, altid betænkkelig, men den er det dobbelt, naar den skeer ved Initiativ fra enkelte Medlemmer og ikke forberedes af Regjeringen efter moden Overveielse og omhyggelig Undersøgelse. Det er min fulde Overbeviisning, at det Forslag, der nu foreligger for os, i en mærkelig Grad praktisk stadfæster Sandheden heraf. Hvis man havde nogen Tvivl om, at der ligger Magt paa, om en Sag bæres frem af Regjeringen eller stødes frem tilfældigviis ved en Meningsbrydning af enkelte Medlemmer i Thinget, som forresten gjerne for Dieblifket kunne udgjøre Fleertallet — derom veed jeg ikke Noget; det er meget muligt —, saa troer jeg, at netop denne Sags nuværende Skikkelse afgiver et slaaende Vidnesbyrd derom. Hvad er i Grunden det Lovforslag, som her ligger for? Ja, det er noget vanffeligt at sige, men det er ikke et faadant Lovforslag, som vi pleie at modtage, naar vi skulle forhandle vigtige Sager. Forslaget indeholder den groveste Tilfidesættelse af alle almindelige constitutionelt-finansielle Regler, og dog har jeg mærkeligt nok, hvis jeg ikke ganske skulde have overhørt det — og det troer jeg ikke, at jeg har gjort — ikke hørt en eneste Bemærkning i saa Henseende fra det ærede Udvalg. Jeg beeder fastholdt, at der her slet ikke er Spørgsmaal om Tillid eller Ifkestillid til Regjeringen. Jeg for mit Vedkommende skulde uden nogensomhelst Betyrning, naar man tager Sagen reent abstract, kunne see den Bemyndigelse, som her foreslaaes ind-